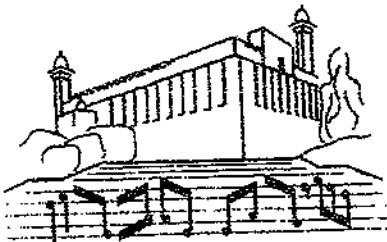

תיטוחת טל בית רב

לאחר שעשה כן, קלד אצל מרדכי, ומצאו שהיה יושב בבית המקדש ותפינוות, יושבים לפניו ושים במקומיהם ויקים בתורה ותורה צווקים וובאים, ומינה אוכם, ומצא שם (שנים עשר) שניים ועתים אל-תינוקות, המשלך עליות שלשלאות של ברזל והפקיד עציקם שופרים, ואמר, לך אחר רבן אלו תמיינוקות החה ואמור אף אתחלה את מרדכי, וכי אמותיהםocabאות לטלר,RAL פמונת ברעב, מעד להם, בוגיט, אכלו ישוג קדם שפומו לטלר, ראל פמונת ברעב, מעד קיד בונין ידים על ספריהם ונשבעים, בתי מרדכי ריבניא ריבניא, לא ברא נושא, אלא מטה תעניתנו נמות, ביעי כלם ברכיה עד שעלה שרעתם לפלרום ורשות הקדוש ברוך הוא קול בגדים בבשבי שעות בלילה, באומה שעזה ברגללו ורומי של הקדוש ברוך הוא, ועמד מפה דין ושב בגפא רחמים, ואמר, מה קול כדול היה שאני שומע, בגדים וטלאים, עמד משה רבנו לבקש קדוש ברוך הוא, ואמר, רבוט של עולם לא גדים ולא טלאים הם, אלא קטני עזם, שבם שוריות במענית היום שלשה ימים ושלשה לילות, ולמהר רוץ לאיך לשתחם בגדים וטלאים, באומה שעזה, בטל הקדוש ברוך הוא אונן אגרות שגור עליים. שמי תחומות בחותם של שיט, ינערם, והפיל

⑥ מהר קה את כלבוש ואת הטוטו וגוי, (ה יא) זיהה קון את הלבש ואת הטוטו, הכל לו אצל מרדכי, פון שעבדו ?מרדי שוה בא, נתnia עד מאוד, ותיה יושב ומלמיךיו לפניו, אמר لكم לתלמידין, בני, רוץ ותברלו מבאן שלא תבר במלמא, שורי פון קריש בא לערגנין, אמר, אם פמות נמות עזם, אמר להם, אם כן, געמדו גתפלה וגפטער מתוך התפלה, וטסלון צלותהן, יתבין ועסגן, במלכות מקות קעמו, שניר אוthon יומס טיז ביטן קיה, ובאותו הימן כי מאריכין עמר בזונן שבית המקדש קיט אנט דמן לגביהן, אמר לנו, בפה אונן עסגן, אנטו לו במאו שער, קיה הוא דכתיב, (ויקרא ב, י) זאמ פקריב מגמת בכירין לה, וגוי, פון אמרין, הלכות קמיה אוחז ליה, וזכר אנטו שמי קומץין מן קעמר, אמר לנו, וקדון עומדא מהו, דרכב או דקסף, אמר לנו, בטימה דקיה בונה, בעשרה קנטוריין, אמרין ליה, סיגין בעשרה מניין, אמר לנו, קומין, דנטוון עשרה קאנכו לעשרה אלפי קנטוריין דקסף דילו.

① ובשעה שעלה אונן האגרות ונכנס ביר כפן, ויבוא שמן, היה וכל בני בוגרין, וגעינו במרדי שותה חולך לנגן, וראה מרדכי שלשה תינוקות שחיו באים מבית תפאר, ורץ מרדכי אוחרייהם, ויכירה שפן וכל תברתו שחי רן מרדכי אוחרי תמיינוקות סלב סטינוקות שאל לאחד מהם, פסק לי פסוקיך, אמר לו, משליך, אני אל פירא מפחר פחתם ומושאת רשיים כי תא, פתח השמי, ואמר אני קרייני ניאו, ובזה חפסוק עמתקי מבית תפאר, ישעה ח, י' עזאת עצה וטפר, ובריו דבר ולא יקום, כי עטש אל, פמח קשליש ואפר, (שם מו, ז) יצדר זאה אני הו, וגיד ליביה אני אסבל, אני עשי ואני אשלא ואני אסבל ואמלט, פון שעטש מרדכי ער, שטך, והינה שמך שטחה גדרלה, אמר לו כפן, מה היא זאת השטחה שטחה לרובי הטעיקות סללו, אבל על בשורות טובות שברורני, שלא אפסה פון שטחה קרעה שטחט עליון, מידי געס כפן הרשע ואמר, אני שולח זרי פחה אל באלו הטעיקות.

② מה עשה מרדכי, בזאת הטעיקות, ועה אותם, מלחים ומים, והלמישן שק, דווישם באפר, ומי צוועים ובעין, וונדקן בטהה, ובעת התייה דימת אסתר בפקחת מאי, מפנוי קרעיה אשר אמקה בישודאל, ותפשט בגין מלכיתה, ואות תפארתך, ותלבש שק, ותפרק שער ראשך, ומפלא אותו עפר ואפר, ותעגה נפשה בגוז ותפל על חייה לפקח ח', ומתקפל והאמיר, ח' אליעי ישראל, אשר משלך מימי גודם ובראתה את חנולים, עוז בא אנטה אשר בשארות יתומה בל' אב ואמ, ומושילה לצנעה שואלה מביית לבית, פון אנבי שואלה ורב פיך מטלון לטלון בביית אחשודש, ועעה ח'. גצליקה נא לאנטה קענעה הזאת ותאייה את צאן פרעיהן מן חאויבים קאלו אשר קמי עליון, כי אין לך מעצור להושיע ברב או במעט, ואפה אמי יחוים, עמר נא ליפין קיטינה קהא אשר גחסך בטהה, ותיה אונן לוחמים לפנין האיש הזה, כי יראתיו, ותשפילהו לפנין, כי אפה משפיל גאים.

⑦ רשות. הנציגון על הרשותה שבעולם, יהיה רק על ידי כה התורה שמהענין מושלט. תינוקות של בית ובן, כשהיא מושלת בתקופת הילדות ורק היא לברא בנסמך. אך היא הנה הטוב הגמור, המכريع את כל הרע לטוב. (סעיף ג' ז. ק.)

"יסוד פנימי של התורה הוא קוזאי בטובandalion של הצדיק והאלهي ברעיון ובפועל, על-כן תכונת התורה באינה קאפקית את פה, ורק שקל כל אחד אין פדים כי עשו. ומשפעה זו מוצאת מקומה ביחסות תינוקות של בית ובן. פשחתויך מיעד לשם פאיכאל האלקי, לא רק בשביב מלוי ארכי טהים והקברים ומאותיהם, אז האzielות של הטוב והאלהי מתחכמת באינה, וכשה העலין מתקבלה עלייה. פגונו איזיים יכול עת לחשף את הפוך האלקי, כי שחתקה סבוקשה של פאיכאל נאלחי קאייה יפה, ושתקה עולמת בקהל סתנאים של העת התחיה, שתוכל לניצח את זרמי הלחם ועד כל המפיעים, הקמים מפלו למקשי את פולק בטוב האלקי ולמחיש את אורו בעולים נקיים ונטענה".

(אורות ישראל ד ז-ה; עמ' קס"ג-קס"ד)

"... העוסקים בחנוךandi ישראלי תורתה... עליהם נאמה: "ומצדיק הרבים בכוכבים" (וילג זג) — אלו מלכי תינוקות" (כא"מ מהר ז ע"ב).

... הסבה שהשו אותו למכבים היא, כי איתא בהור שכוכב הוא עולם שלם ומלא, ארך-על-פי שלנו הוא נראה רק כנקודת-אורה. כמו כן נש כל תינוק מישראל, והוא עולם שלם ומלא. משום כך למד תינוקות דומה במנון ידו לבני בית המקדש (ויתר, אין מbulletips תינוקות של בית ובן אפילו לבני בית המקדש (שבת קיט ע"ב), שבא לעשות את העולם נאה,

גם חנוךandi ישראלי דומה לרעון בנין בית המקדש, כי מטרתו לעשות את נפשותיהם של ישראל, שכל את היא עולם מלא, לנאות ומכונות לאביהם שבשמיים, וכן אמרו כי מלמד תינוקות הם בבחינת מצדיק הרבים בכוכבים...". (מאמרי הראיה, ח"א, עמ' 389)

"הסדר הדרוני בתינוק המתחל למד מצדطبع העניין, שאם לא שיקדט המקור אין עין למשנה גם מצד התכונות הרואיות להיות נקנות ע"פ הלימודים. כי שלשה הם הענינים שצרכיך האדם להקנות לעצמו ע"פ לימודיך, רגשי הלב, שייחי לב שומע נושא אל הטוב, הקדשה ויראת ד". את"כ הדעה המשנית, איך להוציא אל הפעול רגשי הלב הטוב בחירות ובמעשה, שהם כל דברי התורה חזות המשנית את"כ הגברת השכל בעין, בדברים העוניים, בין המשעים כמה שצורך עין ושיקול, בין בדברים המופשטים מהדיונות והאמונות והנה בראשית יולדתו של האדם איננו ראוי להבחן סדר פנימי, כי רוחו צר מהחיטים לפריטיהם ואינו מכיר הענינים המסובכים הנמצאים בחים בפועל, שהם הגורמים להצריך לאדם סידור מעשי לימודיו, החושך הנמצא ווא הנורם את הצורך לאור ד', נר לרגלי דברך (ההילים קיט קיה) שיפיע. והילד בתוכות לבבו לא יוכל לשער כל אלה, כי לבו מלא גם אהבה לכל החיים ורואה העולם כולו כמישור, מקור אורוה ואמת, ע"כ לא יכול ללמד המכון פרטיגדרים מעשיים בהליך החים בפועל בראשית דרכ התפתחות שכלו. אמונה הרגשות, צricsים לפתח בו רגשי קנדש, שותמת הילדות תועיל להקליטם לבבבו הטהור והרך המכון לאור קודש. ע"כ תורה שבכתב מוכנת ליד בראשיתו, שהוא ע"פ שמנה לא יוכל האדם להשתמש שימוש מעשי, אבל את הרגש הטוב היא מעוררת קרבת ד', רחמי ותשגתון, אהבתו וחולתו על בריאותו וביחד על ישראל עם קרובו. מוסר הנבאים, והhaltot אל חי אשר בכתב קודש, מהה מעוררים רגשי הלב הטבעים להדריכם בדרך ישירה וקדושה. את"כ כאשר יכנס יותר אל עמק החים, צרך להזריכו בليمודים מעשיים, היא המשנה, ובהתו כבר חמוש ברגש ללב נכונות ודעת המשעים והישרים, אז העת וראיה להגדיל שכלו בתפתחות עיונית...". (ען איה, שבת, ח"א, פרק ראשון, סע' כ"ה, עמ' 55)

⑧ "... במושג צפית ישועה... אין ספק שהרוממות וההשפלת של תוכנות היושעה תליה היא בעומק מחשבתי-קדוש אשר לאומה, המתגללה ע"י שרוודיה, גושאי המתחסה הכללית של נשמת ישראל, החביה בכל לב תמים, ומפי עולמים וזונקים יוסד עז, וועלם-זוקנה איננו כי אם מפתחה ומגלה את קורת עוזר המכנים אשר באוצר המלא ברכתי' של עולם הילדות, והילדות - הגל שאן בה חטא היא, בין כשהיא אצל הילדים בשנים, בין כשהיא אצל הבאים בשנים היודעים לשמר את טלי-ילדותם, 'גמול עלי אמו, כגמול עלי נפשי...'". (אורות הראות ח"ג, עמ' 16)

32/1/2023

❸ רה. העולם מחוץ אחורי חכמוות, הבנות וידיעות מוחודדות, ובסוף כל סוף עקר נקודת החיים טובכת על העתיד, על החנוך של הדור, והchanוך הוא הטבול בילדות, בקטנים, ואופק שכלם הלא הוא כל כך כהה, עד שכל המונ הרחבות של המדעים ושל התעמקות שלנו אליהם לא יגש. אולי צרייכים אנו לדעת מזה, שבאמת לא חכמה וידיעה רבה היא המאשרת אותנו, אלא התומם של הילדות. וזהו אשרנו, שאנו מושרים אל החנוך הילדי בצורת תרבותתנו. הקשר הזה לבנו הוא כבר עשה לנו הרושם של החקשות עם הילדות, עם תמיותה, ואיזה זרם של תמיות עובר גם כן עליינו ומזרוף בקרובנו, להפיג על ידו את זהותה הערמימית שנמסכה לנו מבגרותנו. אשר מי שיוין לצד הילדות גם בהיותו איש, גם בזקנותו. אשר מי שנעשה בכך שנה ללא חטא, בהיותו כבר עמוס במשמעותו של שניים רבות מימי חייו הבלתי.

ז'ואן ז'

❹ רף. הילדות הטהורה ספגה היא בקרבה את הטהרה העולמית. חף החיים הטהור בטבעתו, מפעם הוא بلا זהותו ורק בלב הילד הטהור. רצון החיים הבלתי מכוחם ומקולקל, הוא זורם בדרך ישירה ממעין החיים, מאוצר החיים העולמי, ומאריר בנשמה הילדות. הבעת הקודש של הילדות בתומה, כוללת את התמצית היותר חזקה ובהירה של אידיאליות החיים, ובהתבטאה בקדושה, היא מכשרת את החיים העולמים למילוי תפקידם. אין העולם מתקיים אלא על הבל פיהם של חינוקות של בית רבן.

ז'ואן ז'

❺ שגט. החושים מתחזחים בילד לפני ההבנה, כדי שיכנס יסוד העולם בתוכיותו ולא זיווג של צללים שקיים דעת האדם מחשבינו. רק את העולם האורגני מוכיר הוא לקבל, במקורו, בלי ביורום, לגיטם והדר לסבוד, ואז יש לו יסוד נקי על מה לבטס את ההבנה, הבאה אחורי התפשטה הכללית של הקיימות העולמית, הבאה בראשונה, ערום מה כל ביאור ובנייה. העולם כמו שהוא, מעשה ידי יוצר בכיר כה אשר תחביבתו אין מספר, כמו שהוא נתן והוא בלבו של אדם מרשתית יציאתו לראות באור החיים, ורק על ידי הגרעין הבריא הזה ימצא אחר כך כל זרע החיים הרותניים אשר לאדם. כל התמכורות טבעיות לאיזה אידיאל מרום, הרוי היא חזרה אל הילדות. יש בآن תפישת מושג מבלתי הכרה, רק מפני דחיפת פנימית, הבאה ממוקורות שאין יד האדם משיגה אותם בהכרה. והילדות זאת צריכה שמירה מפני פגעים העולמים להזוווג לה, התעוורויות נשחת נקיה, בעצם הטבע הטהור של הנפש, צריכה להיות גערצת, אבל ביורום פסולים מהבלתי גויים שמתחרבים עמה, צרייכים להפסל. מה לתבן את הבן.

ז'ואן ז'

סעיף ג' קבץ

שנת. צלול הוא הרצון של הילך, ועם זה צלולה היא בינהו. כאמור, גרעין הדעה הטבעית שלו הוא גרעין בריא, שכל ההשפעה הלימורית צריכה להטפל בשמירה

הנקין של הכשרון הילודתי, של אוצר האושר של האדם, בראשית היסוד החינכי, באה התפתחות באופן מכוון. המחשבה האמנית, או רעיון של הגודל האלמי, הבירור של ייחסנו לאלהים, הדראות האלHIGH, החותם והיושור במשמעותם, כל אלה הם סגולות יהודיות, שrank הכל פה שאין בו חטא כולל את חמימות בטהרתו, מבלי צורן של ירידעה מפורטת, שאנו קוראים לה שלא מצדקה ברורה. דבר אלהים חיים בפי עוליים יונקים, יסוד העולם הוא, בסיס התרבות, ומכוון להצלחת הנשות וההצלחה החברותית היותר גדולה. והוא רוז גלי לישראל, שנtabro הרכה בגלות, שנתחבבה בו התורה, ועליה הערך של חבאת תינוקות של בית ובן למדריגנה עליונה. כשהשתתיה הלאומית מתחלת, צרייכים לשוב ליטור חיים זה, בכל אומץ קדשו.